

Ja, ik wil!

De papieren weg naar het huwelijk

Columns - 29 mei 2006

(29 mei 2006) Ik heb het gedaan: ik ben getrouwd! Ik heb eindelijk de ambtelijke molen van een Duits-Nederlands huwelijk getrotseerd. Aan papierwerk heb ik een broertje dood, dus zag ik als een berg op tegen de hoeveelheid documenten die je nodig hebt voor een dergelijk huwelijk. Te meer, omdat ik een kafkaeske lokettenralley vreesde. Wie namelijk als burger van de Europese Unie denkt dat met de grenzen ook de papierwinkel is verdwenen, komt bedrogen uit.

Mijn bange vermoedens worden bevestigd bij mijn telefoontje aan het Nederlandse consulaat. Als inwoner van Hamburg dacht ik met een Nederlandse vertegenwoordiging ter plaatse in het voordeel te zijn. De ambtenaar aan de andere kant van de lijn lacht. "Nee", legt hij uit, "voor die papieren moet je echt in Nederland zijn." Gelukkig is hij zelf net getrouwd met een Duitse vrouw en weet hij precies wat ik nodig heb. Het klinkt vrij simpel: ik heb enkel een uittreksel van mijn geboorteakte nodig en een zogenaamde *Ehefähigkeitszeugnis*, een verklaring van huwelijksbevoegdheid. Echter: voor mijn geboorteakte moet ik naar mijn geboorteplaats en voor de verklaring moet ik naar mijn laatste woonplaats in Nederland. Op dat moment ben ik al lang blij, dat ik niet naar Japan ben geëmigreerd.

Gelukkig is mijn geboorteplaats het digitale tijdperk ingegaan. Ik kan mijn geboorteuittreksel via internet bestellen en betalen, zodat dat papiertje enkele dagen later bij mij in Hamburg in de bus valt. De *Ehefähigkeitszeugnis* is wat ingewikkelder en ik moet er persoonlijk voor langs komen. Een mailtje van de afdeling Burgerzaken in mijn laatste woonplaats in Nederland informeert mij desgevraagd dat ik niet alleen mijn eigen geboorteuittreksel nodig heb, maar ook dat van mijn toekomstige vrouw, plus een origineel uittreksel van het bevolkingsregister waaruit haar nationaliteit en burgerlijke staat blijkt. Het wachten is dus even op de Duitse instanties. Intussen voel ik Kafka in mijn nek hijgen. Wat als de Duitse instanties een document willen zien, waaruit blijkt, dat ik nog niet getrouwd ben? Dat heb ik dus nog niet!

Op een koude wintermorgen sta ik al vroeg voor de deur van het gemeentehuis in Nederland. Ik heb alles bij me. Tenminste... Ik begin te twifelen. Ik schrik. De

documenten uit Duitsland zijn helemaal in het Duits! Heeft men geen beëdigde vertalingen nodig? Inmiddels krijg ik een nummertje mee voor de balie Burgerzaken. Ik zie me al onverrichterzake terugrijden naar Hamburg. De zenuwen gieren door mijn lichaam. Gelukkig wordt mijn nummer snel opgeroepen.

De medewerkster van de afdeling Burgerzaken bekijkt glimlachend alle documenten. "Prima", zegt ze. "Er is alleen één probleempje..." Ik zak door de grond. "Ik moet uw verklaring op een machine uittypen. De printer hapert."

Met alle documenten op zak kunnen we ons huwelijk dan eindelijk officieel aanmelden bij ons Hamburgse stadsdeelkantoor, gehuisvest in een monumentaal, maar van binnen nogal naargeestig flatgebouw. We moeten volgens de portier in kamer 232 zijn. Die zit op slot. Kloppen helpt niet. De deur blijft op slot. De volgende ook. We kijken elkaar aan. Daar staan we in een lange gang met gesloten deuren. Verderop in de gang is een smalle kamer, die dienst schijnt te doen als wachtkamer. "Voor de afdeling huwelijken?" vragen we de wachtenden, die er doodzwijgend zitten. Er wordt geknikt.

Een half uur later zitten we tegenover een norske ambtenaar. Als we vertellen, dat ik Nederlander dus buitenlander ben, gaat de man er maar vanuit dat we de verkeerde documenten bij ons hebben. Hij wijst op de stapel papieren, die mijn vriendin heeft meegebracht. "Die heeft u ook nodig!" zegt hij op barse toon. Blijkbaar vindt hij twee Nederlandse papieren te weinig. "Daar staat alles in wat u moet hebben", leg ik hem vriendelijk uit. In vier talen zelfs. De man inspecteert de stempels, mompelt iets en verwijst ons weer naar de wachtkamer. Twintig minuten later roept hij ons op, leest ons de akte voor, die hij zojuist heeft opgemaakt, zet een stempel en overhandigt ons een chipkaart. Daarmee moeten we betalen bij een automaat, verderop in de gang. "Als u mij de kwitantie laat zien, sturen wij uw papieren door naar de burgerlijke stand waar u gaat trouwen", dreunt hij op.

Wanneer we terugkomen met de kassabon, lijkt de man zowaar even te glimlachen. Wij glimlachen in ieder geval. Het papierwerk zit er op! We kunnen trouwen! En het mooiste is: ik zou het zo weer doen. De hele papierwinkel. Omdat ik daardoor met de liefste vrouw ter wereld ben getrouwd!

Marcel Heijmans woont in Hamburg en is daar werkzaam bij een reclamebureau.

Artikel: <https://duitslandinstituut.nl/artikel/2712/ja-ik-wil>